

“อวิชชาปกปิดความจริงของขั้น ๕”

เทศน์ที่เมืองเพิร์ธ ออสเตรเลีย ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒

พระอาจารย์ชัย กัมมสุทโธ สถานปฏิบัติธรรมป่าวิเวกสิกขาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

นั่นล่ะความคิดมันเป็นของเราได้อย่างไร มันไม่ใช่ของเรา ทีนี้เรื่องภายนอก
ล่ะ มันคิดอย่างนี้ อย่างคิดถึงลิเวอร์พูตอย่างนี้ ลิเวอร์พูตก็ไม่มีอยู่ในความคิด ถ้ามีอยู่
ในความคิดเอาสนามลิเวอร์พูตมาใส่มันต้องระเบิดตัวมันระเบิด แต่นี่ก็เป็นตัวจับเท็จให้
เห็นแล้ว มันหลงสมมติอยู่ตรงนี้ นี่ตัวสมมติมันหลง มันหลงสมมติเฉยๆ มันไม่มี เมื่อ
ลิเวอร์พูตไม่มีมันก็ว่าง เมื่อมันไม่มีมันก็ไม่มีอะไรที่จะไปสืบทอดเพื่อยินดียินร้าย แล้ว
มันก็ไม่ใช่เรื่องที่จะไปตั้งว่าลิเวอร์พูตเป็นทิมที่ฉันชอบ เพราะมันไม่มี ไม่มีจะไปเอา
อะไรกับมัน ไปตั้งอยู่ตรงไหน ของมันไม่มีมันก็ไม่มีที่ตั้ง เหตุการณ์ที่เราไปตั้งไว้
การที่เราไปคิดว่ามันมีจริงมีจังในความคิดความรู้ นั้นเป็นความเห็นผิดทั้งหมดเลย
เป็นอวิชชาหมดเลย เพราะรู้ไม่จริง รู้แต่มันไม่จริง มันรู้แบบอวิชชานั้นล่ะ เหตุการณ์
ที่นี้ความคิด เมื่อเรื่องที่ยินดีมันก็อยากได้เป็นภวัตถหา เรื่องที่ไม่ยินดีน่ายินร้ายมันก็
อยากผลักไสเป็นวิภวัตถหา ภวัตถหาวิภวัตถหาเพื่ออะไร ก็เพื่อจิตที่มันรู้ขึ้นมา เพื่อ
ความรู้ที่นั่นล่ะ เพราะมันยึดความรู้ที่นั่นเองเป็นของเราเป็นเราเป็นตัวตนของเรานั้นเอง นี่
ล่ะคือความหลง ทีนี้ความรู้ที่นั่นล่ะมันเป็นกลาง มันไม่ใช่ของเรา เพราะอะไร เพราะ
เวลามันรู้ดีมันก็รู้ มันไม่เลือกรู้แต่ดี รู้ไม่ดีมันก็รู้ มันไม่ได้เลือกรู้แต่ดี ทั้งรู้ดีไม่รู้ดีมันรู้
ทั้งคู่ มันไม่เลือกที่รักมักที่ชัง มันไม่มีอคติ นั่นล่ะมันเป็นกลาง มันเป็นกลางมันก็ไม่ใช่
ของใคร ไม่ใช่ของเราด้วย แล้วที่มันไปสำคัญอยากรู้ดีไม่รู้ดีก็อยากผลักไส มันก็เลย
เป็นความเห็นผิดอันหนึ่ง ที่หลงสำคัญที่นั่นล่ะเป็นตัวตนขึ้นมา ฐานะมันกลาง สัจธรรม
มันเป็นกลาง นี่อวิชชาเพราะรู้ไม่จริง เพราะฉะนั้นล่ะความรู้ที่มันไม่เลือกที่รักมักที่ชัง
ก็เป็นกลางนั่นเอง เมื่อมันเป็นกลางก็ยอมรับมันซะ ยอมรับความจริงของมันซะ มันจึง
เห็นว่า ไอ้ที่มันภวัตถหาวิภวัตถหา มันก็ของหลอก เพราะมันไปเห็นว่ามันมี มันมีจริง
โดยสมมติต่างหาก มันไม่ได้มีจริงๆโดยสัจธรรม มันไปหลงตามสมมติต่างหาก นี่ล่ะ
มันหลงสมมติอยู่ มันจึงไม่รอบในสมมติตัวนี้ ถ้ามันแจ้งในสมมติตัวนี้มันก็ว่างหมด
มันก็เลยรูปสักแต่ว่ารูป เวทนาสักแต่ว่าเวทนา สัญญาสักแต่ว่าสัญญา สังขารสักแต่ว่า
สังขาร วิญญาณสักแต่ว่าวิญญาณ ไม่ใช่ของเราไม่ใช่เราไม่ใช่ตัวตนของเรา ก็ปล่อยเขา

ไปตามสภาพของเขา ตามที่เขาจะเป็นเขาจะอย่างไรเถิด ปล่อยเขาไปตามหน้าที่ของเขา จึงไม่มีใครไปสกัดกั้นใคร จึงไม่มีใครไปบังคับใคร ต่างคนต่างทำหน้าที่เหมือนในบริษัทนี้ เหมือนที่บริษัทอยู่ในออสเตรเลียไม่มีเจ้าของนะ บริษัทที่ไม่มีเจ้าของเป็นของรัฐ ต่างคนก็ต่างทำหน้าที่กันไป งานก็เลยดำเนินไปได้ ไม่มีใครบังคับใคร ต่างคนต่างรู้หน้าที่ของตนเอง ก็ทำหน้าที่กันไป ต่างคนต่างทำหน้าที่ไป เลยธรรมะเป็นหน้าที่นั้นพิจารณามันบ่อยๆ มันไปหลงเกี่ยวข้องตรงไหน ก็พิจารณาสิ่งที่มันไปเกี่ยวข้องพิจารณาตัวที่มันไปเกี่ยวข้องด้วย มันเป็นเช่นนั้น เหตุนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัส แม้แต่รูปที่เห็นขณะนี้ท่านก็ไม่ได้เห็น ก็ไม่มี คำพูดคำนี้ น่าคิดมากเลยนะ เมื่อมันไม่มีอะไรสักอย่าง มันก็เลยไม่มีอุปาทานที่จะตั้งอยู่ เอาความจริงมันเข้าไปหมดทุกส่วนแล้ว มันจะมีตรงไหนที่จะไปหลงมัน ที่มันหลงอยู่ เพราะมันไม่เห็นความจริงของสิ่งนั้น เมื่อมันไม่เห็นความจริงของสิ่งนั้น มันก็เลยสำคัญว่ามันเป็นอย่างนั้น มันต้องเป็นอย่างนั้น เมื่อมันสำคัญอย่างนั้นก็เลยอุปาทานเกิด ความเป็นตัวตนก็เกิดอยู่ตรงนี้ ความรู้ที่เป็นตัวตนก็เกิด ความรู้ที่เป็นตัวตนเกิด นามรูปก็เกิด เมื่อวิชาความรู้ที่ถูกต้องเห็นความจริงของสิ่งนั้นเกิด ความรู้ที่เป็นวิชาก็เกิด ความรู้ที่เป็นอวิชาก็ไม่เกิด นามรูปก็ไม่เกิด เพราะมันเห็นแต่ความว่างเปล่าไม่มีอะไรในนั้นเลย มันเห็นแต่เรื่องของขันธุ์ห้าเขาทำหน้าที่ของเขา ต่างอันต่างทำหน้าที่ของกันและกันเฉยๆ ไม่มีใครเป็นเจ้าของใคร ความรู้ภายนอกอันตรายถ้าไปติดยึด ถ้าปล่อยวางรู้แล้วละก็ผ่านไป เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ช่วยให้เราพ้นทุกข์ สิ่งที่จะช่วยให้เราพ้นทุกข์คือ การวิจัยขันธุ์ห้าแล้ววางขันธุ์ห้าของทุกอย่างในโลก ไม่ว่าจะข้างนอกหรือข้างในเกิดแล้วก็ดับหมด เป็นอนัตตาเสมอทั้งหมด แต่ก็ทำหน้าที่ไปถ้ามีโอกาส ถ้าไปสัมพันธ์อะไรก็แล้วแต่วิถีมัน ทำหน้าที่แล้วก็จบก็ดับไปทั้งไป.